

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, z uwagi na nie udokumentowanie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono zatrudnienia w okresie od dnia 01 września 1971 r. do dnia 21 lipca 1980 r., od dnia 01 listopada 1986 r. do dnia 01 stycznia 1989 r. oraz od dnia 01 sierpnia 1990 r. do dnia 12 października 1993 r. w Zakładzie Produkcyjno- (...) w S. na stanowiskach ślusarza, ślusarza remontowego, monter mechaniki maszyn i urządzeń oraz spawacza. Decyzja nie zawiera uzasadnienia, z jakiego powodu w/w okresy nie zostały zaliczone skarżącemu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie z dnia 04 grudnia 2013 r. od powyższej decyzji pozwanego organu rentowego wniósł ubezpieczony J. M., zaskarżając ją w całości i wnosząc o przyznanie mu prawa do wnioskowanego świadczenia, jak również wnosząc o przesłuchanie świadków na okoliczność charakteru i rodzaju wykonywanej pracy. W uzasadnieniu odwołania skarżący przyznał, iż przedstawiona dokumentacja zawiera rozbieżności i może budzić wątpliwości co do zasadności przyznania świadczenia – wskazując, iż swoje prawo do wcześniejszej emerytury wywodzi z faktu świadczenia pracy na stanowisku spawacza w okresie od dnia 06 czerwca 1976 r. do dnia 31 lipca 1980 r. i o zaliczenie właśnie w/w okresu wnosi.

W odpowiedzi z 20 grudnia 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. M., urodzony dnia (...), w dniu 08 sierpnia 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 12 lipca 2013 r. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Pozostaje on nadal w stosunku pracy, zatrudniony od dnia 13 października 2013 r. w Zakładzie (...) sp. z o.o. w S..

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-2 akt sprawy, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 02 sierpnia 2013 r. – k. 11 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny w wymiarze 30 lat, 3 miesiące i 8 dni, w tym 30 lat, 2 miesiące i 3 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 5 dni okresów nieskładkowych – nie udowodnił natomiast wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 13 lat i 19 dni.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k. 47 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 13 listopada 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu J. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 13 listopada 2013 r. – k. 47 akt rentowych

Nie była to pierwsza decyzja odmawiająca wnioskodawcy prawa do świadczenia emerytalnego – uprzednio decyzjami z dnia 22 sierpnia 2013 r. oraz z 27 września 2013 r. pozwany organ rentowy również odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie

warunków nabycia tego prawa, tj. nie udowodnienia wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Powyższe decyzje nie były skarżone przez ubezpieczonego odwołaniami.

okoliczność niesporna, vide: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 22 sierpnia 2013 r. – k. 17 akt rentowych, decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 27 września 2013 r. – k. 37 akt rentowych

W okresie od dnia 06 czerwca 1976 r. do dnia 31 lipca 1980 r. ubezpieczony J. M. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie Produkcyjno- (...) w S. na stanowisku ślusarza.

Łącznie w Zakładzie Produkcyjno- (...) w S. ubezpieczony zatrudniony był w okresie od dnia 01 września 1968 r. do dnia 12 października 1993 r. – przy czym okresy pracy od dnia 01 sierpnia 1980 r. do dnia 31 października 1986 r. oraz od dnia 02 stycznia 1989 r. do dnia 31 lipca 1990 r. zostały mu przez pozwanego organ sporną decyzją zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Po powrocie do zakładu pracy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej tj. od dnia 06 listopada 1974 r. ubezpieczony został zatrudniony na czas nieokreślony na stanowisku ślusarza. Stanowisko to wskazywane było we wszystkich jego angażach – łącznie do dnia 31 lipca 1980 r. M.in. jako ślusarz ubezpieczony został powiadomiony pismem z dnia 01 marca 1979 r. o tym, iż na skutek negatywnego wyniku egzaminu przed Zakładową Komisją Kwalifikacyjną nie ulegnie zmianie jego kategoria zaszeregowania. Z dniem 01 sierpnia 1980 r. skarżący otrzymał stanowisko montera technika maszyn i urządzeń rolniczych – spawacza elektrycznego-gazowego na wydziale instalacyjno-montażowym zakładu pracy.

Pracodawca wysłał ubezpieczonego na podstawowy kurs spawania gazowego (ukończony przez niego pozytywnie w dniu 06 czerwca 1976 r.), jak również następnie na kurs spawania elektrycznego (także ukończony pozytywnie w dniu 14 sierpnia 1977 r.).

Ślusarze w zakładzie pracy zajmowali się przygotowaniem elementów do spawania – m.in. elementy zbiorników i kadzi do gorzelni. Brygada, do której należał ubezpieczony, zajmowała się produkcją i remontem kadzi, zbiorników oraz podestów do tych zbiorników, jak również wymianą rurociągów w gorzelniach, i składała się zarówno ze ślusarzy, jak i spawaczy. Praca brygady odbywała się zarówno w halach zakładu pracy, jak i w terenie – w większej części jednakże w terenie.

Praca w warsztacie zakładu pracy w dużej części sprowadzała się do spawania, jednakże pewną jej część stanowiły również prace ślusarskie i przygotowywanie frontu robót pod kątem spawania elementów konstrukcyjnych.

Ubezpieczony – jak inni ślusarze i spawacze – wysyłany był na kilkumiesięczne delegacje, w których brał udział także E. B. (ślusarz spawacz). Elementy konstrukcji przygotowywane były uprzednio w warsztacie, wożone na miejsce przeznaczenia, gdzie ubezpieczony wraz z innymi pracownikami składał je w całość, dopasowywał oraz spawał. Pojedyncza brygada na delegacji składała się z 4-5 osób.

W spornym okresie ubezpieczony otrzymywał dodatek do wynagrodzenia zasadniczego za pracę w warunkach szkodliwych: przez cały 1976 r. z wyłączeniem lutego, marca, kwietnia, czerwca i grudnia; przez cały 1977 r. z wyłączeniem października i listopada; w 1978 r. w lutym, marcu, kwietniu, czerwcu i grudniu; przez cały 1979 r. z wyłączeniem listopada oraz przez cały 1980 r. z wyłączeniem maja i czerwca.

dowód: świadectwo pracy z dnia 14 października 1993 r. – k. 5 akt kapitałowych, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 29 września 1998 r. – k. 9 akt rentowych, kopie kartotek zarobkowych – k. 15-52 akt kapitałowych, kopia książeczki wojskowej – k. 4 akt kapitałowych, kopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 58-62 akt kapitałowych, kopie akt osobowych – k. 22-32 akt rentowych, akta osobowe i kartoteki zarobkowe – osobne skoroszyty w aktach sprawy, zeznania ubezpieczonego oraz świadków E. B. i S. G. – protokół skrócony k. 36-39 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 40 akt sprawy, kopie świadectw pracy świadków E. B. i S. G. – k. 34-35 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach rentowych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania ubezpieczonego oraz świadków E. B. i S. G. w zakresie, w jakim odzwierciedlały one i potwierdzały stan faktyczny wynikający ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji zatrudnienia wnioskodawcy. Świadkowie bowiem, jako osoby obce, nie byli zainteresowani wynikiem postępowania. Jednocześnie byli zatrudnieni w spornych okresach w tych samych zakładach pracy, co wnioskodawca, zatem mieli wiedzę co do zakresu jego zadań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego J. M. nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym, iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale XIV (Prace różne) pod pozycją 12 wskazano prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 12 lipca 2013 r. osiągnął 60 rok życia, nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, wykazał również wymagany staż 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczony pozostaje w stosunku pracy – co w świetle obecnego brzmienia art. 184 ust 2 ustawy pozostaje okolicznością bez znaczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w aktach sprawy oraz dokumentacji pozwanego dotyczącej ubezpieczonego materiał dowodowy pozwala w sposób jasny, precyzyjny i nie budzący wątpliwości interpretacyjnych przyjąć za udowodnione twierdzenia pozwanego dotyczące kwestionowanych okresów pracy ubezpieczonego J. M. pod kątem stażu pracy w warunkach szczególnych. Wynika z nich niewątpliwie, iż decyzja pozwanego odmawiająca ubezpieczonemu prawa do emerytury była prawidłowa, biorąc pod uwagę konieczność spełnienia przez skarżącego na dzień 01 stycznia 1999 r. kumulatywnie m.in. warunku posiadania 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych (wynikającemu z art. 184 ust. 1 ustawy w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia), których ubezpieczony nie wykazał.

W ocenie Sądu Okręgowego, bazując na zgromadzonym w sprawie i wnikliwie przeanalizowanym materiale dowodowym uznać należało, iż o ile ubezpieczony wykonywał w spornym okresie od dnia 06 czerwca 1976 r. do dnia 31 lipca 1980 r. (na który to wprost wskazał w odwołaniu – k. 4 akt sprawy) prace spawalnicze, a więc pracę w warunkach szczególnych – to z całą pewnością nie miało to miejsca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w zakresie prac, jakie zakwalifikować można do katalogu prac w warunkach szczególnych: w jego wypadku zaś prac spawalniczych.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, łącznie w Zakładzie Produkcyjno- (...) w S. ubezpieczony zatrudniony był w okresie od dnia 01 września 1968 r. do dnia 12 października 1993 r. – przy czym okresy pracy od dnia 01 sierpnia 1980 r. do dnia 31 października 1986 r. oraz od dnia 02 stycznia 1989 r. do dnia 31 lipca 1990 r. zostały mu przez pozwany organ sporną decyzją zaliczone do stażu pracy w warunkach szczególnych, bowiem z przedłożonej dokumentacji osobowej jednoznacznie w tychże okresach, w przeciwieństwie do okresu spornego w sprawie, wynikało wykonywanie prac w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, iż w spornym okresie wnioskodawca posiadał stosowne uprawnienia z zakresu spawalnictwa – jako że pracodawca wysłał ubezpieczonego na podstawowy kurs spawania gazowego (ukończony przez niego pozytywnie w dniu 06 czerwca 1976 r.), jak również następnie na kurs spawania elektrycznego (także ukończony pozytywnie w dniu 14 sierpnia 1977 r.).

Dla dokonania ustaleń w sprawie istotnym jest analizowanie zatrudnienia ubezpieczonego już od 1974 r. Po powrocie bowiem do zakładu pracy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej tj. od dnia 06 listopada 1974 r. ubezpieczony został zatrudniony na czas nieokreślony na stanowisku ślusarza. Stanowisko to wskazywane było we wszystkich jego angażach – łącznie do dnia 31 lipca 1980 r. – co potwierdzają przedłożone w oryginale akta osobowe. W tym zakresie wskazać należy, iż m.in. jako ślusarz ubezpieczony został powiadomiony pismem z dnia 01 marca 1979 r. o tym, iż na skutek negatywnego wyniku egzaminu przed Zakładową Komisją Kwalifikacyjną nie ulegnie

zmianie jego kategoria zaszeregowania. Stan powyższy uległ zmianie dopiero z dniem 01 sierpnia 1980 r. skarżący otrzymał stanowisko monter technika maszyn i urządzeń rolniczych – spawacza elektrycznego-gazowego na wydziale instalacyjno-montażowym zakładu pracy.

Jak wskazywali w sposób wiarygodny świadkowie E. B. i S. G., ślusarze w zakładzie pracy zajmowali się przygotowywaniem elementów do spawania – m.in. elementy zbiorników i kadzi do gorzelni. Z kolei konkretna brygada, do której należał ubezpieczony (jak zeznał świadek G.), zajmowała się produkcją kadzi, zbiorników oraz podestów do tych zbiorników, jak również wymianą rurociągów w gorzelniach, i składała się zarówno ze ślusarzy, jak i spawaczy. Praca brygady odbywała się zarówno w halach zakładu pracy, jak i w terenie – jak podkreślił świadek G., w większej części jednakże w terenie. Również praca w warsztacie przedsiębiorstwa w dużej części sprowadzała się do spawania, jednakże pewną jej część stanowiły również prace ślusarskie i przygotowywanie frontu robót pod kątem spawania elementów konstrukcyjnych. Ubezpieczony zaś – jak inni ślusarze i spawacze – wysyłany był na kilkumiesięczne delegacje, w których brał udział także świadek B. (ślusarz spawacz). Elementy konstrukcji przygotowywane były uprzednio w warsztacie, wożone na miejsce przeznaczenia, gdzie ubezpieczony wraz z innymi pracownikami składał je w całość, dopasowywał oraz spawał. Pojedyncza brygada na delegacji składała się z 4-5 osób. Świadek B. sam wskazał, iż w ramach delegacji pracownicy brygady wykonywali zarówno prace ślusarskie, jak i spawalnicze – odnosząc się do pracy w warsztacie, iż także w jej zakresie nie zawsze praca ubezpieczonego oznaczała spawanie. Z zeznań tego świadka jednoznacznie wynika więc, że ubezpieczony nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – jak wymaga tego przytoczony wyżej przepis – jako spawacz, skoro wykonywał również prace ślusarskie. Te z kolei nie są wymienione jako prace w szczególnych warunkach.

Analogicznie w ocenie Sądu należy ocenić zeznania świadka G., który również w żadnym miejscu nie zawarł jednoznacznego i precyzyjnego stanowiska, aby w jego ocenie ubezpieczony zajmował się spawaniem w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Posłużył się on sformułowaniem „tyle, co go widziałem – to przy spawaniu” – przy czym podał również, że wnioskodawcy cały czas nie obserwował, nie był bowiem jego bezpośrednim przełożonym, i ubezpieczony pracował w innej brygadzie. Zeznał on także, iż nie wie, co ubezpieczony dokładnie robił w ramach wyjazdów delegacyjnych, jako że nie brał w nich udziału razem z ubezpieczonym. Godzi się również wskazać, iż świadek G. niewątpliwie spieszył się i zdenerwował, kiedy Przewodnicząca zadawała mu pytania dotyczące pracy ubezpieczonego w warsztacie – udzielił zaś odpowiedzi, iż on nie wie nic o tym, aby ubezpieczony pracował w warsztacie.

Jednoznacznie należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie neguje faktu wykonywania przez ubezpieczonego w spornym okresie pracy spawacza w warunkach szczególnych co do zasady – jednakże zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, aby praca taka wykonywana była przez niego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tylko w takich warunkach możliwe jest zaliczenie spornego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy miał na uwadze utrwalony pogląd judykatury, zgodnie z którym same zeznania świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter emerytury w obniżonym wieku, nie mogą przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji zebranej w aktach osobowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 r., III AUa 1267/12). W razie przeprowadzenia w zasadzie wyłącznie dowodów z zeznań świadków, nie mogą one, choćby ze względu na znaczny upływ czasu, stanowić wystarczająco pewnego źródła dla rekonstrukcji faktów o rodzaju zatrudnienia, warunkach pracy i płacy oraz pozostałych niezbędnych okoliczności, w szczególności, gdy dotychczas przedłożone dokumenty tego nie potwierdzają, a zeznania świadków obarczone są znacznym stopniem ogólnikowości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 stycznia 2013 r., III AUa 673/12). Prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia

22 maja 2013 r., III AUa 952/12; analogicznie wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1030/12).

W powyższych okolicznościach bez znaczenia pozostał fakt, czy zostały spełnione przez ubezpieczonego pozostałe przesłanki wynikające z przepisów ustawy i rozporządzenia. Brak spełnienia choćby jednej z przesłanek wyłącza bowiem i wyklucza możliwość przyznania ubezpieczonemu świadczenia w postaci emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Za właściwe w tym miejscu Sąd Okręgowy uznał przywołanie ugruntowanego poglądu orzecznictwa, zgodnie z którym przepisy przewidujące prawo do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są przepisami szczególnymi, ich wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna, co wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2006/13-14/218).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Maria Ołtarzewska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)